

HOOFDSTUK EEN

Iris

‘Je dacht toch niet dat ik jou zo’n belangrijke dag in je eentje liet vieren?’ Cal, mijn beste vriend en de broer van mijn baas, staat ineens naast me. Ondanks de kreukels in zijn pak en zijn warrige blonde haar valt hij zichtbaar in de smaak bij de serveersters die langs onze tafel lopen, op weg naar de balzaal.

Met een glimlach leg ik mijn telefoon weg. ‘Ik ben niet degene die gaat trouwen, hoor.’

Hij werpt me een snelle blik toe. ‘Nee, maar jij bent het meesterbrein achter dit alles. Jij hebt het onmogelijke mogelijk gemaakt.’

‘Zo moeilijk was het niet.’

‘Dat is gelul, dat weet je zelf ook wel. Maar volgens mij zit je iets dwars. Vind je het... vervelend dat Declan gaat trouwen?’ Hij praat zachter dan normaal.

Ik barst in lachen uit. ‘Natuurlijk niet.’

‘Wat is er dan aan de hand?’

Ik laat mijn hoofd hangen, zodat er een paar spiraalkrullen voor

mijn ogen vallen, en probeer een paar niet-bestaande kreukels in mijn jurk glad te strijken. Het heldere lavendel van de stof contrasteert met mijn bruine huid en doet me veel opgewekter lijken dan ik me voel. ‘Ze hebben me net gemaild dat ik de baan niet heb.’

‘O shit. Wat klote voor je. Ik weet hoe hard je hebt gewerkt aan je presentatie.’

Maandenlang had ik me voorbereid op mijn pitch voor de hr-afdeling van de Kane Company, maar nu ziet het ernaar uit dat ik toch op mijn huidige plek blijf. Het doet me meer pijn dan ik had kunnen denken. Een juniorpositie bij hr was heus niet te veel gevraagd, en ik dacht dat ik een goed, kansrijk idee had waar talloze dyslectici die niet verder komen in hun carrière van zouden kunnen profiteren. Ik had het bedrijf met mijn voorstel naar een hoger plan kunnen tillen, als ik de kans maar had gekregen.

Misschien later.

Ik glimlach flauw. ‘Het moest gewoon niet zo zijn, denk ik.’

‘Wat een onzin.’

Ik lach. ‘Nee, echt. Ik ben allang blij dat Declan van niets weet. Stel dat ik het hem verteld had en hem dan zou moeten zeggen dat ik het niet geworden was? Hij zou het me de rest van mijn leven blijven inwrijven.’

‘Zo’n treiterkop is hij wel, dat is waar.’

‘Vandaar dus dit feest.’ Breed grijnzend gebaar ik naar de reusachtige ballonnenboog.

Cal trekt een wenkbrauw op bij het neonbord waarop de woorden SHE SAID YES flikkeren. ‘Heel ingetogen. Echt iets voor hem.’

Ik knipper gemaakt lief met mijn wimpers. ‘Ik heb gewoon een feestje gepland, zoals afgesproken. Dan had hij maar duidelijker moeten zijn wat voor sóórt feest hij wilde.’

‘Herinner me eraan dat ik jou nooit boos maak.’

‘Ik heb een heel plan klaarliggen voor de dag dat dat gebeurt.’

Cal doet alsof hij rilt van angst. 'Waar blijft de aanstaande bruid eigenlijk?'

'Declan wilde haar nog even ontmoeten voor de aankondiging.'

Zijn ogen verwijden zich. 'O god. Waarom ben je daar akkoord mee gegaan?'

'Euhhh... omdat ze elkaar nog niet kennen?'

'Precies! Daarom is het een slecht idee!' Cal haalt twee handen door zijn dikke golvende haar.

'Denk je dat ze van gedachten verandert?'

'Dat zit er dik in ja, mijn broer kennende.'

'Ze heeft een contract getekend. Ze moet wel.'

'Als jij het zegt...' Hij haalt zijn schouders op.

'Misschien moet ik toch even gaan kijken.' Ik maak aanstalten om naar de liften te lopen.

Cal haakt zijn arm in de mijne. 'Nee. Jij verdient ook weleens een vrije avond.'

'Maar...'

'Je hebt waarschijnlijk gelijk. Declan is echt niet zo stom om zijn hele toekomst op het spel te zetten. Zelfs hij weet wanneer hij zich moet inhouden.'

'Geloof je het zelf?'

Hij grinnikt. 'Kom. We wachten binnen. Ik moet nu al lachen als ik denk aan het gelukkige gezicht dat hij gaat proberen te trekken. Dat houdt hij nog geen tien tellen vol. De laatste keer dat ik hem níét chagrijnig heb zien kijken, was toen...' Hij onderbreekt zichzelf.

'Toen wat?'

Hij ontwijkt mijn blik. 'O, dat weet ik niet meer. Wat denk jij, zouden de vellen aan zijn lul hangen van het rukken iedere avond?'

Ik sla hem lachend op zijn schouder. 'Nou ja zeg, je hebt het wel over mijn baas, hè!'

‘Niet dan? Het zou me verbazen als dat pikkie van hem er überhaupt nog aan zit.’

Ik giechel weer.

‘Callahan,’ klinkt Declans donderende stem.

Een paar achterblijvers vluchten de zaal in zodra ze hem horen.

‘Die weet wel hoe hij een lobby leeg moet krijgen,’ zegt Cal.

De ondeugende glans in Cals ogen verdwijnt op het moment dat Declan met een afkeurende frons bij ons komt staan. De temperatuur van de lucht om ons heen daalt merkbaar onder zijn ijzige blik. Had iedereen maar zo’n blik, dan was de opwarming van de aarde in één klap opgelost. Met zijn massieve lichaam blokkeert hij mijn zicht op de rest van de lobby. Een plafondspot achter hem benadrukt de scherpte van zijn gelaatstreken en accentueert de duisternis in zijn ogen en zijn strakke kaaklijn.

Vergeleken met *golden boy* Cal, met zijn blonde haar en blauwe ogen, doet Declan eerder denken aan het diepste deel van de oceaan – koud, donker en verontrustend stil. Als een monster dat op de loer ligt en maar een fractie van een seconde nodig heeft om iemand tot zijn prooi te maken. Met zijn donkere haar en de grimas die wel op zijn gezicht gebeiteld lijkt, straalt hij iets uit waar iedereen onwillekeurig zijn ogen bij neerslaat.

Behalve ik. Sommige mensen denken dat ik loyaal aan hem ben omdat hij elke maand mijn salaris overmaakt, maar zo zit het niet. We hebben in de loop van de tijd een onwrikbaar wederzijds respect voor elkaar ontwikkeld. De eerste paar maanden waren niet makkelijk, maar ik was vastbesloten om een goede personal assistant te zijn, en uiteindelijk heeft dat geleid tot onze huidige manier van met elkaar omgaan.

Op de een of andere manier is er een soort van verstandhouding tussen ons ontstaan, al zijn we in bijna elk opzicht elkaars tegenpolen. Ik ben een zwarte vrouw. Hij een witte man. Ik lach

meestal, zijn gezicht staat altijd op onweer. Hij staat elke ochtend in alle vroegte op om te trainen, terwijl ik nog niet dood gevonden zou willen worden in de gym, behalve misschien om een smoothie te halen aan de bar. We zouden niet méér van elkaar kunnen verschillen, maar het werkt. Voor mij tenminste.

Ik stap tussen de twee broers in. ‘Declan, wat kom je doen? Is het al tijd voor de aankondiging?’

Declan rukt zijn ogen los van Cal en kijkt me aan. De meeste mensen deinzen terug voor zijn blik, maar ik trek mijn schouders naar achteren en kijk hem recht in de ogen, zoals mijn oma me heeft geleerd.

‘Ze heeft ontslag genomen.’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Wie? De weddingplanner?’

‘Nee. De vrouw. Belinda.’

‘Bethany. Heeft Bethany ontslag genomen?!’

Cal grijnst geamuseerd.

Declan lijkt zich niet eens te schamen voor het feit dat hij zojuist een bom gelegd heeft onder de plannen waar ik zo lang en zo hard aan gewerkt heb. ‘Ja, die.’

‘Dat meen je niet.’ Al dat harde werk, allemaal voor niets? Niet te geloven. Alsof het zo makkelijk was om een vrouw te vinden die met hem wilde trouwen en een kind van hem wilde krijgen, zodat hij zijn erfdeel kon veiligstellen en CEO van het familieconglomeraat kon worden.

Nou ja, dan geloof je het niet. Maar zo liggen de feiten.

‘Ik zeg niet graag ik zei het toch, maar, ik zéi het toch,’ antwoordt Cal.

‘Dit is allemaal jouw schuld.’ Boos kijk ik hem aan.

Cal steekt zijn handen in de lucht. ‘Wat? Is het ineens mijn schuld dat het ego van mijn broer groter is dan zijn lul?’

Declan geeft hem een mep op zijn achterhoofd. Ik probeer me

niet te veel van hun geruzie aan te trekken en begin nadenkend heen en weer te lopen.

‘Je had gewoon in het geheim moeten trouwen toen je de kans had.’ Cal leegt zijn glas en pakt meteen de halfvolle flûte uit mijn hand.

‘Spreek je uit ervaring?’

Even trillen Cals neusvleugels en ballen zijn handen zich tot vuisten, dan haalt hij diep adem en laat de woede van zich af glijden. Hij richt zijn aandacht op mij. ‘Zie je nou? Dáárom heeft mijn grootvader die clause in zijn testament gezet. Hij wist dat Declan niet klaar was om CEO te worden en dacht dat een gezin hem milder zou kunnen maken. Ik bedoel, hoe kan hij de massa inspireren als hij altijd alles en iedereen om zich heen kapot probeert te maken?’

Declan klemt zijn kaken op elkaar. Cal trekt pesterig een wenkbrauw op.

Ik wijs naar Cal. ‘Doe niet zo kinderachtig en gebruik die hersens van je eens om ons uit deze puinhoop te halen.’ Ik draai me naar Declan, die zijn ogen al op mij gericht blijkt te hebben. ‘En jij, jij moet niet altijd je woede op anderen afreageren. Je hebt het helemaal zelf verpest, daar heb je Cal niet voor nodig.’

Hij staart me alleen maar aan met die lege blik die ik zo haat.

Cal lacht laatdunkend. ‘Natuurlijk heeft hij het verpest. In zijn laatste update zat geen algoritme voor hoe je een fatsoenlijk mens moet zijn.’

‘Aan jullie heb ik ook helemaal niets,’ mopper ik, terwijl ik mijn telefoon pak en Bethany’s nummer draai. Na twee keer overgaan word ik doorverbonden met haar voicemail. Ik probeer het nog een keer, maar nu krijg ik meteen de voicemail. ‘Shit!’

‘Geen gehoor?’ Cal, de etterbak, klinkt alsof hij zich uitstekend amuseert.

‘Wat heb je in godsnaam gedaan?’ sis ik Declan toe.

Declan plukt aan een onzichtbaar pluisje op zijn mouw, alsof dit het oninteressantste gesprek ooit is. ‘Ze was niet geschikt voor de job.’

‘Dat zal best, maar wat moet ik daarmee? Ik weet niet of je het weet, maar er zijn hier minstens honderd mensen gekomen om te horen over jouw verloving met een mysterieuze vrouw. Dus zeg maar hoe ik dit moet oplossen.’

Hij kijkt me aan met half dichtgeknepen ogen. Ik zet mijn handen in mijn zij en staar terug.

Cal zuigt luidruchtig wat lucht naar binnen om ons aan zijn aanwezigheid te herinneren. ‘Wat zal pa smullen als hij hoort van Declans mislukte verloving.’

O mijn god, ja. Hun vader is weliswaar niet op de hoogte van de brief die Declan van Brady Kane heeft gekregen met de voorwaarden voor zijn erfenis, maar hij is zeker niet dom. Een succesvol zakenman word je immers niet zomaar. Ik twijfel er niet aan dat als hij ook maar de kleinste aanwijzing ontvangt dat deze verloving fake is, hij direct naar Brady’s jurist rent. En als die hem gelooft, kan Declan alles kwijtraken.

Denk na, Iris. Denk na. Ik probeer Bethany’s nummer nog één keer, in de hoop dat driemaal scheepsrecht is. Maar weer klinkt de voicemailboodschap luid en duidelijk door de speaker van mijn telefoon.

Cal fluit en doet een explosie na. ‘Dit was het geluid van Declans toekomst die uiteenspat.’

‘Moet jij niet ergens naartoe? Naar een ranzige bar of zo?’ snauwt Declan.

‘Waarom betalen voor drank als ik op jouw kosten kan zuipen?’ Met een grote grijns steekt Cal zijn champagneglas in de lucht.

Ik probeer ze te negeren en ga mijn opties na.

Wat kun je nog doen? Opgeven dan maar?

Nee. Dat vertik ik. Niet nu Declan dankzij mij zo dicht bij zijn doel is.

Misschien kun je de back-up nog bellen, maar Declan heeft háár ook al aan het huilen gekregen...

‘Weet je, Iris is single,’ zegt Cal met iets boosaardigs in zijn lach. ‘Ze zou de rol makkelijk kunnen overnemen. Niemand kent jou beter dan zij.’

‘Nee,’ snauwt Declan.

Wacht even.

Ja.

Ik!

Ik zie weinig bezwaren. Ik heb geen vriend of andere verplichtingen en kan Bethany makkelijk vervangen.

Maar dat het kán, wil niet zeggen dat je het ook moet doen.

Ja, maar als ik het niet doe, wie dan wel? Er is geen tijd meer en we zijn door de verloofdes heen.

Net als ik mijn mond opendoe, word ik onderbroken door een gil van Tati, Declans weddingplanner. ‘Daar ben je! Ik vroeg me al af waar de aanstaande bruidegom uithing,’ snerpt ze.

‘Dit is toch onbetaalbaar. Wat een entertainment.’ Cal slaat mijn glas achterover en leunt glimlachend tegen de tafel.

‘En waar is de geheimzinnige verloofde?’ Tati zwaait haar klembord als een toverstokje in het rond.

Ik ben blij dat ik Bethany’s identiteit voor iedereen verborgen heb gehouden, voor het geval er iets als dit zou gebeuren.

Overweeg je nu serieus om met hem te trouwen? Je houdt niet eens van hem.

Dat hoeft toch ook niet? Het is een contract, geen liefdesrelatie.

Declan onderbreekt mijn gedachten: ‘Beatr...’

‘Ze heet Tati, schat.’ Ik leg een hand op zijn borst. Direct verstijft hij, en ik geef hem nog een klopje, als om te zeggen: *speel mee.*

Zijn donkere wenkbrauwen trekken samen en hij staart naar mijn hand alsof hij hem van mijn arm wil trekken, vinger voor vinger. 'Wat doe je?' Zijn toon is scherp genoeg om dwars door mijn volmaakte façade heen te prikken.

'Ik bespaar je de moeite om me voor te stellen en ons verhaal uit te leggen.' Ik schenk hem de liefste glimlach die ik onder deze omstandigheden kan opbrengen.

Ga je dit echt doen, Iris? zegt de stem van de rede.

Ik zie geen andere optie.

Dit is een echt huwelijk! Niet iets waar je gewoon weer mee kunt kappen als het even niet bevalt.

Ik sluit me af voor elke gedachte die dit plan weerspreekt. Het gaat om maar een paar jaar van mijn leven.

Om nog maar te zwijgen van het andere deel van het contract: een kind.

Ik heb altijd kinderen gewild.

Over een jaar of vijf, ja!

Ach, dan begin ik gewoon wat eerder aan mijn vijfjarenplan.

Ik slik iets weg en richt mijn aandacht weer op Tati. Ik maak me los uit Declans stijve omarming en pak zijn hand. Onder de stof van zijn pak spannen zijn spieren zich zichtbaar aan.

Hij vindt het vreselijk om door jou aangeraakt te worden. Lekker dan. Daar moeten we nog aan werken. 'Tati, ik ben niet helemaal eerlijk tegen je geweest aan de telefoon.'

Haar glimlach zakt. 'O.'

'Ik wilde je nog niet vertellen dat ik méér ben dan enkel Declans personal assistant voordat ik persoonlijk kennis met je gemaakt had. Ik werk al een tijdje bij de Kane Company en je weet hoe mensen kunnen roddelen.'

Ze knikt en drukt het klembord tegen haar borst. 'Natuurlijk. Ik snap het.'

‘Ik was bang voor de reacties als iedereen wist dat ik iets met mijn baas had. Maar nu kunnen we het niet meer verbergen. We willen het niet meer verbergen.’ Mijn stem hapert zonder dat ik er moeite voor hoef te doen.

Ik merk alleen maar aan Declan dat er iets in hem omgaat doordat hij twee keer met zijn ogen knippert. Ik heb hem nog nooit twee keer zien knipperen. Niet toen de deal waar hij twee jaar aan gewerkt had niet doorging, en zeker niet toen zijn grootvader overleed.

Ik word er... ongemakkelijk van.

Ik zet me schrap en richt me weer tot Tati. ‘En nu zijn we klaar voor de toekomst. Er is geen reden meer om onze liefde geheim te houden.’

Achter Tati’s rug steekt Cal allebei zijn duimen op. *En de Oscar gaat naar*, zegt hij geluidloos, waarna hij met zijn middelvingers naar Declan gebaart dat die moet lachen.

Stralend neemt Tati onze handen in de hare. ‘Jeetje! Dan is het wel een heel feestelijke avond voor jullie, om allerlei redenen.’ Haar ogen vallen op mijn kale ringvinger.

‘O ja, natuurlijk. De ring!’ Ik kijk naar Declans gezicht.

De spiertrekking in zijn kaak is voor niemand te missen.

Sorry Declan, ik probeer te voorkomen dat je je hele toekomst verpest, al vind je dat op dit moment misschien moeilijk te geloven.

Declan trekt zijn hand los en haalt een prachtige platinaring met een diamant uit zijn zak. Ik ben een beetje verrast door het elegante sieraad, dat niets weg heeft van het gedrocht dat ik had uitgekozen voor zijn toekomstige vrouw. Hij zal toch niet de verkeerde meegenomen hebben bij de juwelier? Ik wist wel dat ik hem zoiets belangrijks niet moest toevertrouwen, maar hij wilde per se zelf gaan.

Tati trekt vragend een wenkbrauw op en haalt me terug in het moment.